

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/13/2017
Identifikačné číslo spisu:	1712219428
Dátum vydania rozhodnutia:	16.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1712219428.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu M., bývajúceho v K., zastúpeného: Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 4/B, IČO: 47 239 921, proti žalovanej M., bývajúcej v A., zastúpenej Hudec s. r. o, so sídlom v Bratislave, Lazaretská 23, IČO: 36 855 260, za účasti intervienta na strane žalovanej B., správcu konkurznej podstaty úpadcu Z., nar. X. novembra XXXX, bytom Y., o vyslovenie neúčinnosti zmluvy o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5 C 305/2012, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 2015 sp. zn. 8 Co 209/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Návrhom z 27. novembra 2014 sa žalovaná domáhala podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. prerušenia konania vedeného na Okresnom súde Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“) pod sp. zn. 5 C 305/2012 až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10 C 276/2013. Súd prvej inštancie uznesením z 1. decembra 2014 č. k. 5 C 305/2012-248 konanie neprerušil. V odôvodnení uviedol, že s prihliadnutím aj na procesnú zásadu hospodárnosti konania a ústavné právo účastníka, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, vo vzťahu k procesnému návrhu žalovanej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nie sú splnené podmienky pre obligatórne prerušenie konania, právne posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu je súd oprávnený riešiť a príslušné hmotnoprávne ustanovenia na vec dopadajúce, nie sú v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 30. júna 2015 sp. zn. 8 Co 209/2015 uznesenie súdu prvej inštancie s poukazom na § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Uviedol, že súd prvej inštancie postupoval dôsledne podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keď správne skúmal, či sú splnené zákonné predpoklady pre prerušenie konania a dospel k správne mu záveru o nedôvodnosti návrhu. Odvolateľka v návrhu na

prerušenie konania a ani v podanom odvolaní neuviedla žiadne iné, resp. ďalšie okolnosti, ktoré by mohli viesť k záveru o splnení predpokladov na prerušenie konania v prejednávanej veci. Pokiaľ žalovaná poukazuje na skutočnosť, že na majetok dlžníka Z. bol uznesením zo dňa 28.10.2014, sp. zn. 8 K 44/2014 vyhlásený konkurz, a preto je konanie v posudzovanej veci zo zákona prerušené, odvolací súd uviedol, že predmetom tohto konania nie je majetok patriaci úpadcovi (dlžníkovi), a preto konanie v danej veci zo zákona (§ 47 zák. č. 7/2005 Z.z., o konkurze a reštrukturalizácii) prerušené nie je. Sporná zmluva o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, ktorou malo dôjsť k ukráteniu uspokojenia pohľadávky žalobcu bola uzavretá 11. októbra 2010, pričom konkurz na majetok dlžníka bol vyhlásený 28. októbra 2014, teda v čase, keď predmetné nehnuteľnosti už neboli vo vlastníctve úpadcu a vzhľadom na časový odstup medzi uzavretím dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva a vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka (viac, než 4 roky) už neprichádza do úvahy, aby sa na základe právnych úkonov správcu súčasťou konkurznej podstaty úpadcu stali úpadcove práva k týmto nehnuteľnostiam.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla uznesenie odvolacieho súdu a tiež súdu prvej inštancie zrušiť a prerušiť konanie vedené na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5 C 305/2012 podľa § 109 ods. 2 písm. b/ O.s.p. do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 19 C 276/2013. Dovolanie odôvodnila tým, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nezákonné, nakoľko vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), v dôsledku čoho jej, ako žalovanej, bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Za nesprávny považuje názor súdov nižších inštancií, že otázku aktívnej legitimácie žalobcu vo vzťahu k platnosti zmluvy o pôžičke a uznaní dlhu možno prejudiciálne riešiť v tomto konaní. S poukazom na § 558 Občianskeho zákonníka uviedla, že pokiaľ Z. nie je účastníkom tohto konania, nemôže súd riešiť platnosť zmluvy o pôžičke a uznanie dlhu ani prejudiciálne. Uviedla, že v danej veci ide o určovací spor a pri posudzovaní návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. má prednosť spor na plnenie. Poukázala na spory vedené na Okresnom súde Bratislava III, na to, že na majetok Z. bol vyhlásený konkurz a s poukazom na tieto skutočnosti vyslovila, že oba súdy vec nesprávne právne posúdili, keď nezohľadnili, že Z. nie je účastníkom tohto konania, nezohľadnili, že ide o rovnocenné určovacie spory v súvislosti so spormi vedenými pred Okresným súdom Bratislava III a tiež z dôvodu, že začatie konkurzného konania na majetok Z. súdy nehodnotili ako dôvod na prerušenie konania.

4. Žalobca sa k dovolaniu písomne vyjadril, pričom sa stotožnil s názorom prvoinštančného ako aj odvolacieho súdu a navrhol dovolanie odmietnuť.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len „C.s.p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“). Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

6. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná i po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O.s.p., § 35 C.s.p. i nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z.z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas aj naň oprávnenou osobou, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, či dovolanie je procesne prípustné a dospel k

záveru, že ho treba odmietnuť.

7. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

8. V preskúmvanej veci dovolateľka napadla dovoláním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie prvoinštančného súdu. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p..

9. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. V zmysle odseku 3 tohto ustanovenia je prípustnosť dovolania vylúčená, ak ide o uznesenie o prerušení alebo neprerušení konania.

10. Dovolací súd z úradnej povinnosti preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil teda ani podmienku prípustnosti dovolania, na ktorú poukazovala dovolateľka a ktorá mala spočívať v odňatí možnosti konať pred súdom.

11. Žalovaná nedôvodne argumentuje, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. V odôvodnení uvádza dôvody, pre ktoré sa domnieva, že súdy o otázke prerušenia konania rozhodli nesprávne. Uvedenú argumentáciu je možné považovať za odôvodnenie dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t. j. za uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré však prípustnosť dovolania nezakladá. Nesprávne právne posúdenie totiž nie je vadou zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a preto nie je spôsobilé založiť prípustnosť dovolania. Vecnú správnosť dovoláním napadnutého uznesenia by mohol dovolací súd skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné (v tej súvislosti por. tiež ustanovenie § 420 C.s.p.).

12. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako neprípustné odmietol.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.